

Tokár Gábor

TISZTÍTÓTŰZ

1

2014. június 1.
Koppenhága, Dánia
Két héttel a koreai események után

Minden vihar előtt halálos a csend.

Hosszú percek peregtek le a világ végtelen homokóráján anélkül, hogy a jelenlévők bármelyike is megtörte volna a csendet. Egyesek céltalanul sétáltak fel-alá a vörös szőnyeggel borított padlón, miközben tekintetükkel a luxuskörülményeket felsorakoztató szállodai szoba berendezését mustrálták.

Fáradtak voltak. Az elmúlt nem egészen négy nap során nem sokat pihentek. A tanácskozás kezdete előtt ráadásul sokuknak még a sajtót is távol kellett tartaniuk. A riporterek szinte nap nap után bombázták őket kérdéseikkel, amik elől tudatosan kitértek. Aki bebozsátást nyert ebbe a társaságba, annak vállalnia kellett a titoktartást. A bizalmi körön kívül állók semmiről sem tudhattak.

A csoport tagjai igen gyakran megmosolyogták ezt a tudatlanságot. Tudták, hogy a világot és annak eseményeit két dolog irányítja: a pénz és a hatalom. Nekik pedig mindkettőből jutott bőven. A szállodai szobában magas rangú üzletemberek, politikusok, újságírók, cég-

vezetők, mágnások és hivatalnokok gyűltek össze, hogy megvitassák a legfontosabb kérdéseket, és esetleg döntésre jussanak. A találkozókat, amelyeknek mostani állomását Koppenhágába tervezték, minden évben megrendezték, és a sajtó mindig árgus szemmel figyelte a legkisebb mozzanatokot is. A média azonban soha semmiről nem értesülhetett. Ez a titkos társaság rendkívüli szakértelemmel őrizte a maga titkait. Testületüket nagyobb rejtély övezte, mint az Illuminátusokat vagy a szabadkőműveseket. E két csoportról – hála az internetnek – még azok is tudni véltek bizonyos dolgokat, akiket nem különösebben foglalkoztatott a téma. Róluk azonban, bár szinte az egész világon hallották már a nevüket, soha nem derült ki semmi, ily módon pedig szinte ingyenjegyet szereztek ahhoz, hogy az összeesküvés-elméletek listájának éllovasai közé kerüljenek.

Ha tudnák, mi történik valójában a háttérben...

A néma csendet hamarosan kardként hasította ketté egy csengettyűszó, amely bezengette az egész szállodai szobát. A hang a falakon kívülre is eljutott – igaz, tombában –, s most azok, akik idáig csendes cigarettázással ütötték el az időt a szállodai erkélyen, sietve nyomták el a csikket a pazar üveghamutartókban, majd eltolták az erkélyajtót, és a dohányfüst erős, maró szagát hozva magukkal, csatlakoztak társaikhoz a szobában.

– *Rauchen ist ungesund, mein Freund* – szólalt meg egy középkorú, kopaszra nyírt férfi, utalva a dohányzás egészségtelen mivoltára, miközben a levegőt legyezgette maga körül.

– *Churchill hat auch geraucht und hat den zweiten Weltkrieg gewonnen*¹ – felelte az elegáns, fiatal férfi.

¹ Churchill szintén dohányzott és megnyerte a második világháborút!

A középkorú férfi alig észrevehetően elmosolyodott, majd helyet foglalt az ovális alakú asztal körül felállított székek egyikén. Német barátja eközben elővett egy rágót a zsebéből, hogy elfojtsa a szájából áramló erős nikotinszagot, majd ő is leült a férfi mellé, akinek pusztja megjelenése hatalmat sugárzott, ami talán nem is volt véletlen. Ő volt Jörg Asmussen, a Németországi Szociáldemokrata Párt egyik államtitkára, aki korábban az Európai Központi Bank kormányzótanácsának tagjaként vált ismertté. Ahogy mindenkinek ebben a társaságban, volt pénze és hatalma, s ez a kettő elegendő volt ahhoz, hogy ezen a napon jelen legyen a koppenhágai tanácskozáson. Kisvártatva megérkezett a tanácskozás többi résztvevője. Összesen százharmincötven voltak jelen a világ huszonegy országából, Ausztriától, Görögországtól, Norvégiától és Kanadától kezdve, Spanyolországon, Magyarországon, Törökországon és Svájcra át Kínáig, Svédorszáig, az Egyesült Államokig, Nagy-Britanniáig és Németorszáig. A néma csendet hamarosan székek karistolásának hangja szakította félbe, majd kisvártatva mind a százharmincötven ott ültek az asztal körül, várva a lassan három napja tartó tanácskozás végét.

– Kedves barátaim! – szólalt meg ekkor a világ lingua francáján, Shakespeare nyelvén az ovális alakzat szűkebb végénél ülő férfi, Henri de Castries, aki francia üzletemberként és az AXA elnökeként tőle elvárható elegáns öltönyt, nyakkendőt, és hófehér inget viselt. – Úgy gondolom, ideje határozatot hozni a kérdésben. Mindenkinek elegendő ideje volt arra, hogy tiszta fejjel gondolja át a kérdést.

Szavait néma csend követte. Mindenki nyugtalanul forgatta jobbra-balra a fejét, és asztalszomszédjának arckifejezését fürkészte. A dolog valóban elérkezett az utolsó fázisához. Az elmúlt három nap során alaposan megvitatták a kérdés valamennyi részletét, és most már

csak az az egyetlen feladatuk maradt hátra, hogy meg is szavazzák azt.

De Castries leült az asztalfőnél elhelyezett székre, majd folytatta az ülés levezénylését.

– Kérem a jelenlévőket, hogy vegyék kezükbe a szavazó-készülékeket, és hozzanak döntést.

A következő pillanatban mindenki az ölébe vette az asztalára kihelyezett nyomógombos készüléket, amelyen csupán három gomb volt: egy támogatás, egy ellenzés és egy tartózkodás. Mindenki alaposan átgondolta saját döntését, majd egymás után nyomták meg a gombokat. Néhány pillanattal később a tárgyalóasztal mögötti falra aggatott vetítővászon közepén megjelentek a szavazás eredményei. A javaslatot összesen száztizennyolcan támogatták, köztük a Fiat elnöke, a svéd külügyminiszter, a CaixaBank elnökhelyettese és Magyarország egykori szocialista miniszterelnöke. A szavazás ezzel végeredményben el is dőlt, függetlenül attól, hogy tízen elleneztek, nyolcan pedig tartózkodtak.

– Kedves barátaim! – vette át ekkor a szólás lehetőségét ismét de Castries, aki ebben az évben volt soros a tanácskozás lebonyolításában. – Örömmel tudatom önökkel, hogy a világ sorsdöntő pillanathoz érkezett. Úgy vélem, ezzel a döntéssel mindörökre megváltoztathatjuk a világot.

Ezúttal nem érkezett felelet. Mindenki azt a pillanatot várta, amikor a tanácskozást hivatalosan is berekesztik, és mindenki mehet haza a saját országába, a saját hivatalába, a saját mindennapi teendői mellé.

A fiatal, huszonhét éves férfi, aki mindezidáig némán és feszült figyelemmel hallgatta a történéseket, csupán mosolyogni tudott. Amikor a tanácskozás vezetője a sorsdöntő pillanatról beszélt, magában egyetlen értett a kijelentéssel.

Ha tudná, hogy mennyire fején találta a szöveget!